

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/91/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4416221003
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4416221003.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcu: Express credit, s.r.o., so sídlom Šaľa, Budovateľská 2256/46, IČO: 35 943 939, zastúpený Mgr. Ondrej Bartošovič, advokát so sídlom Šaľa, Pázmaňa 2020/30, IČO: 42 335 299, proti žalovaným: 1. A. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. Y., M. R. K. XXXX/XX, 2. M. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. Y., M. R. K. XXXX/XX, 3. W. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. Y., M. R. K. XXXX/XX, o zaplatenie 12 726 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaných v 1. a 3. rade proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 09. 03. 2020, č. k. 9Csp/100/2016-298, takt

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach vo výroku II. a III. potvrdzuje.

Odvolací súd priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 3149 eur s 3% úrokom z omeškania ročne z uvedenej sumy 06. 11. 2016 do zaplatenia zastavil. Žalovaných v 1., 2. a 3. rade zaviazal zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi istinu 9703 eur, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% zo sumy 9703 eur od 06. 11. 2016 do zaplatenia, a to pravidelnými mesačnými splátkami po 50 eur pod stratou výhody splátok vždy k 27. dňu v mesiaci, počnúc od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť ostatných žalovaných v celom rozsahu. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% voči žalovaným v 1. až 3. rade spoločne a nerozdielne. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že medzi žalobcom a žalovanými v 1. až 3. rade bola dňa 25. 04. 2012 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8/2012, predmetom ktorej bol záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkom peňažné prostriedky vo výške 9120 eur a záväzok dlžníkov zmluvný úver zvýšený o príslušné navýšenie vo výške 6000 eur zaplatiť najneskôr do 25. 04. 2020. Navýšenie predstavovalo úrok z úverovej zmluvy vo výške 5640 eur a odmenu za poskytnutie úveru vo výške 360 eur. Podľa zmluvy sa dlžníci zaviazali vrátiť veriteľovi sumu v celkovej výške 5120 eur. Žalovaní si podľa zmluvy dohodli spôsob splácania úveru tak, že sa zaviazali zaplatiť ho v pravidelných 120. mesačných splátkach každý vo výške 126 eur vždy k 25. dňu príslušného kalendárneho mesiaca s tým, že splatnosť prvej splátky bola zmluvne dohodnutá ku dňu 25. 02. 2012 a splatnosť poslednej v zmysle čl. X. zmluvy na 25. 04. 2022. Úverová zmluva bola uzavretá na obdobie 10 rokov. Zmluvné strany dohodli fixný ročný úrok vo výške 6,19%, RPMN vo výške 11,70%. Žalovaní ku dňu podania žaloby uhradili z poskytnutého úveru iba sumu vo výške 2268 eur.

2. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 30. 05. 2018, č. k. 9csp/100/2016-171 tak, že zaviazal žalovaných v 1. až 3. rade k povinnosti zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne istinu v celkovej výške 12 726 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8% zo sumy 12 726 eur od 06. 11. 2016 do zaplatenia a to pravidelnými mesačnými splátkami po 50 eur pod stratou výhody splátok, vždy

k 27. dňu v mesiaci počnúc od právoplatnosti rozsudku. Doplňujúcim rozsudkom súd prvej inštancie priznal žalobcovi voči žalovaným v 1. až 3. rade náhradu trov konania. Na základe podaného odvolania bol rozsudok súdu prvej inštancie odvolacím súdom uznesením zo dňa 30. 12. 2019 pod sp. zn. 6Co/62/2019-265 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 1 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 7 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len Zákon o spotrebiteľských úveroch) ako aj ust. § 51 ods. 1, 2, 4, § 53 ods. 6, 9, § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj ust. § 497, § 499, § 502 ods. 1 prvá veta, § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 504 Obchodného zákonníka a § 506 Obchodného zákonníka. Súd posúdil spor medzi stranami sporu v súlade so zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako aj ustanoveniami Občianskeho a Obchodného zákonníka. Zmluvu o spotrebiteľskom úvere pod č. 8/2012 posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú. V prvom rade sa zaoberal otázkou, či sú splnené podmienky aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie strán sporu, keď zistil, že žalobca sa v tomto konaní domáha zaplatenia sumy spotrebiteľského úveru ako veriteľ - dodávateľ, ktorý poskytol dlžníkom - spotrebiteľom finančné prostriedky, teda je v konaní aktívne legitímovaný na podanie žaloby a nakoľko bolo preukázané, že žalovaní ako dlžníci porušili podmienky zmluvy, prestali ju splácať riadne a včas. Vyplýva, že všetci traja žalovaní sú dlžníkmi z predmetného úveru a teda sú pasívne vecne legitímovanými stranami sporu v tomto konaní. Ďalej podrobil prieskumu zmluvu v zmysle ust. § 9 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú strany sporu uzatvorili obsahovala aj ďalšie podmienky, ktoré ustanovenie § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch vyžaduje a to, že išlo o druh spotrebiteľského úveru a zároveň aj písm. c/, d/, f/, keďže doba trvania zmluvy bola presne uvedená v čl. I. bod 5., keď dlžníci boli povinní splatiť veriteľovi úver sporu s príslušenstvom najneskôr do 25. 04. 2002. Tiež bola splnená podmienka písm. d/, kde v bode 3. bola uvedená celková výška úveru v sume 14 760 eur. Čo sa týka písm. i/ v podmienkach uvedenia úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru bola uvedená I. bod 3. s tým, že veriteľ úrokovú sadzbu určil a vyčíslil ju fixnou pevnou sumou vo výške 5640 eur za celú dobu splácania úveru a vyčíslil ju aj výškou ročného úroku 6,19% p. a. Čo sa týka písm. j/, teda vymedzenia a určenia ročnej percentuálnej miery nákladov, tak táto bola uvedená v čl. I. bod 4. vo výške 11,70%. Zároveň v tomto bode sú aj vyčíslené celkové náklady dlžníka v súvislosti s úverom, ktoré predstavujú v prípade riadneho splácania úveru sumu 6550 eur. Zároveň má vyčíslenú aj predmetnú hodnotu RPMN platnú ku dňu podpísania zmluvy a zverejnenú príslušným orgánom štátnej správy za príslušný kalendárny štvrtrok 14,85%. Žalobca si splnil aj podmienku písm. j/, ust. § 9 ods. 2 citovaného zákona, keď žalovaní požiadali dňa 18. 04. 2012 o poskytnutie spotrebiteľského úveru, kde každý z nich uviedol svoj príjem. Všetci túto žiadosť osobne podpísali a bola predložená do spisu v origináli, ako aj ďalšie listinné dôkazy, ktoré preukazovali bonitu žalovaných, teda ich príjmy v čase uzatvárania zmluvy a zároveň aj čestné prehlásenie žalovaných, ktorým preukázali že ich mesačný príjem z pracovnej činnosti, resp. i z iných zdrojov je celkovo vo výške 536,52 eura. Bola teda splnená podmienka § 7 a § 8 Zákona o spotrebiteľských úveroch, teda že žalobca si pred podpisom zmluvy overoval a posudzoval bonitu žalovaných s odbornou starostlivosťou. Pokiaľ ide o podmienku, či žalobca splnil svoju povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy, teda či odovzdal finančné prostriedky žalovaným, táto bola splnená a to dôkazom, ktorý žalobca do spisu doložil a to originálom potvrdenia o prevzatí sumy zo dňa 25. 04. 2012, ktorým žalovaný svojimi vlastnoručnými podpismi potvrdili, že od konateľa žalobcu prevzali sumu 9120 eur a zároveň žalobca preukázal, že v ten istý deň vkladom na účet žalobcu bolo z tejto sumy zaplatených 7120 eur, teda nedoplatok žalovanej v 1. rade z predchádzajúceho úveru č. 10/2000. Čo sa týka písm. k/ ust. § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľskom úvere, teda či žalobca dodržal v zmluve výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami na účel jeho splatenia uviedol, že v čl. X. zmluvy o úvere je podrobný splátkový kalendár, ktorý obsahuje poradie splátok od jedna až po stodvadsať, dátum splatnosti každej splátky, výšku mesačnej splátky, kde je presne uvedené, že bude zaúčtovaná na istinu v sume 76 eur a na úrok v sume 47 eur a na odmenu v sume 3 eurá. V posudzovanej veci preto vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami nie je možné vysloviť absenciu náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vymedzených v § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, pokiaľ ide o výšku splátok. Čo sa týka výpovede svedkyne Mgr. A. G., manželky konateľa, táto potvrdila, že pred poskytnutím úveru sa stretla so žalovanou v 1. rade, dala jej vzory úverovej zmluvy a záložnej zmluvy, stretli sa na matrike v E. Y., kde žalovaní podpísali všetky listiny ohľadom čerpania úveru. Čo sa týka zosplatnenia úveru uviedol, že žalobca striktnie postupoval v súlade s ust. § 565 OZ, keď žalobca až trikrát upozorňoval žalovaných na možnosť celkového zosplatnenia úveru a poskytol im zakaždým dodatočnú lehotu na zaplatenie dlžných splátok. Až nakoniec zaslal žalovaným

13. 10. 2016 oznámenie o zosplatnení úveru, ktoré oznámenie žalovaní prevzali dňa 21. 10. 2016. Žalobca v konaní preukázal, že žalovaní čerpali úver vo výške 9120 eur a splatili sumu 2268 eur. Po rozhodnutí odvolacieho súdu žalobca upravil svoj žalobný nárok tak, že žalobu v časti 3149 eur spolu s príslušenstvom zobral späť a žiadal v tejto časti konanie zastaviť. Žalovaní na vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu žiadnym spôsobom nenamietali, nevyjadrili sa k nemu, nezúčastnili sa pojednávania, pričom ešte na pojednávaní dňa 30. 05. 2018 sa súhlasne vyjadrili, že súhlasia so zaplatením žalovanej sumy v pravidelných mesačných splátkach 50 eur. Z týchto dôvodov súd mal za preukázané, že žalobca preukázal v konaní splnenie zákonných podmienok ust. § 9 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z. a nezistil žiaden rozpor, pre ktorý by považoval zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bezpoplatkovú podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a/, b/ a ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Z uvedených dôvodov rozhodol tak, že zaviazal žalovaných v 1. až 3. rade k povinnosti spoločne a nerozdielne zaplatiť istinu 9703 eur spolu s úrokom z omeškania počnúc od 06. 11. 2016, nakoľko k zosplatneniu úveru došlo 13. 10. 2016 a žalobca zaslal toto oznámenie žalovaným, ktorí ho prevzali 21. 10. 2016, pričom im bola poskytnutá lehota 15 dní na zaplatenie, ktorá im uplynula 05. 11. 2016 a počnúc dňom 06. 11. 2016 sa dostali do omeškania. Súd povolil a umožnil žalovanú istinu žalovaným splácať v pravidelných mesačných splátkach po 50 eur. O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP a priznal žalobcovi náhradu trov konania vo vzťahu k žalovaným v 1. až 3. rade v rozsahu 100%.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli v zákonnej lehote odvolaním žalovaní v 1. a 3. rade. Žalovaná v 1. rade uviedla, že nesúhlasí s rozsudkom v plnom rozsahu, ďalej namietala, že žiadne peniaze jej pri poslednom úvere vyplatené neboli a pani E. teraz G., zavádzala klientov, aj ostatných ľudí. Žiadala preto, aby rozsudok bol zrušený a vo veci nariadené pojednávanie, ktorého sa zúčastní. Žalovaný v 3. rade vo svojom odvolaní uviedol, že v tejto veci nemôže byť žalovaný, nakoľko 16. 07. 2019 bol oddĺžený a to právoplatným rozhodnutím pod sp. zn. 28Odk/99/2019 zverejneným v Obchodnom vestníku č. 135/2019. Týmto rozhodnutím súd uznal konkurz na hlavné insolvenčné konanie a všetkých dlhov ho zbavil. Žiadal preto, aby sa odvolací súd týmto odvolaním zaoberal a zohľadnil ho pri rozhodovaní.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že v odvolaní nie je špecifikovaný žiaden z odvolacích dôvodov, opätovne je napádaný samotný skutkový stav úverového vzťahu, s ktorým sa už prvostupňový súd vypořiadala, a s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd. Rozsudok preto považuje za zákonný, vecne a právne správny, riadne odôvodnený a v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje.

5. K odvolaniu žalovanej v 1. rade sa vyjadrila žalovaná v 2. rade, ktorá uviedla, že so všetkým, čo uviedla žalovaná v 1. rade súhlasí. Zdôraznila, že vymáhaná suma pozostáva vo veľkej miere z úrokov, preto žiadala o odpustenie úhrady úrokov a pripojila sa k uvedenému odvolaniu.

6. K vyjadreniu žalovanej v 2. rade ako aj k odvolaniu žalovaného v 3. rade sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že sa pridrižiava všetkým doposiaľ vykonaných prednesov a podaní, rozsudok považuje v celom rozsahu za vecne a právne správny a v celom rozsahu zákonný. ČO sa týka novouvedených skutočností žalovaným v 3. rade a síce absolvovaným osobným bankrotom, resp. oddĺžením, táto skutočnosť je vo vzťahu k predmetnému konaniu a pohľadávke žalobcu irelevantná. Podľa § 166c ods. 1 písm. c/ zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v platnom znení, je oddĺžením nedotknutá zabezpečená pohľadávka v rozsahu, v ktorom je krytou hodnotou predmetu zabezpečovacieho práva; ust. § 166b ods. 1 písm. a/ a b/ tým nie je dotknuté. V prípade pohľadávky z úverovej zmluvy zo dňa 25. 04. 2012 na úver vo výške 9120 eur je zabezpečenou pohľadávkou. Táto pohľadávka je zabezpečená zmluvou o zriadení záložného práva. Nakoľko sa jedná o zabezpečenú pohľadávku, nejedná sa o pohľadávku podliehajúcu oddĺženiu a nemá osobný bankrot na vplyv povinnosť žalovaných plniť.

7. Žalovaní v 1. až 3. rade zaslali súdu prvej inštancie dňa 24. 07. 2020 vyjadrenie, v ktorom opätovne namietali, že im žiadne finančné prostriedky odovzdané neboli. Je si vedomá svojho záväzku v maximálnej sume 300 eur a žiadala preto, aby to odvolací súd riadne prešetril.

8. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou v zákonom stanovenej lehote (§ 362 CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

9. So zreteľom na obsah odvolania žalovaných v 1. a 3. rade je zrejmé, že bol napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým boli žalovaní zaviazaní zaplatiť žalobcovi istinu spolu s príslušenstvom, preto rozsudok súdu prvej inštancie v zastavujúcej časti v dôsledku absencií odvolania nadobudol právoplatnosť a prieskumom odvolacieho súdu zostala len vyhovujúca časť a v nej prináležiaca časť o náhrade trov konania, teda výroky II. a III. rozsudku.

10. Je nepochybné, že vyššie uvedená úverová zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovanými je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaní sú spotrebiteľmi, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že na predmetnú zmluvu je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka a Zákona o spotrebiteľských zmluvách. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil a pretože v podstatnom zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia v napadnutom rozsahu s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na dostatočné, správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa iba nasledovné.

11. Aj keď žalovaní vo svojom odvolaní odvolací dôvod nevymedzili, namietali, že finančné prostriedky, ktoré im mali byť poskytnuté na základe zmluvy o úvere im vyplatené neboli. Teda odvolací súd vychádzal z toho, že namietajú odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, t. j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke, a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, kde logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti) zákon okolností, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že takto uplatnený odvolací dôvod v konaní naplnený nebol. Napadnutému rozsudku nebolo možné vytknúť, že by súd prvej inštancie vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z obsahu listín a ostatných vykonaných dôkazov nevyplývali, ani inak nevyšli v priebehu konania najavo, že by pri svojom rozhodovaní opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický odpor.

12. V preskúmanom prípade zo strany žalobcu bol predložený listinný doklad nachádzajúci sa na č. I. 57 spisu, kde žalovaní v 1. až 3. rade prehlásili, že dňa 25. 04. 2012 prevzali v zmysle úverovej zmluvy č. 8/2012 sumu 9120 eur. Aj keď žalovaní sa v priebehu konania bránili, že uvedený listinný doklad nepodpísali, na preukázanie svojich tvrdení nenavrhlí vo veci vykonať žiadne dokazovanie. Ak je teda v spise založený listinný doklad, ktorý potvrdzuje prevzatie sumy žalovanými, nie je na mieste pochybovať a odporuje pravidlám logického myslenia uveriť bez ďalšieho obrane dlžníkom, že predmet úveru od veriteľa neprevzali. Napokon v konaní bolo jednoznačne preukázané, že predmetný úver im bol poskytnutý na refinancovanie predchádzajúceho úveru na základe zmluvy o úvere č. 10/2008, na ktorej žalovaná v 1. rade dlhovala žalobcovi sumu 7120 eur a preto aj uvedená suma 7120 eur bola na účet žalobcu dňa 25. 04. 2012 pripísaná. Napokon v priebehu konania najmä žalovaná v 1. rade viackrát uznala svoj záväzok, čo vyplýva aj z predžalobných výziev a výziev na úhradu žalovanej listiny, kde vždy uvádzala, že si je vedomá svojho záväzku, avšak vzhľadom na finančnú situáciu, nie je schopná uvedené splátky splácať a jej finančná situácia je nepriaznivá. Všetky tieto listinné doklady potvrdzujú skutočnosť, že žalovanej bola poskytnutá suma úveru vo výške 9120 eur, z ktorej suma

7120 eur bola použitá na refinancovanie predchádzajúceho úveru. V tejto súvislosti je potrebné len dodať, že podľa ustálenej právnej teórie súdnej praxe je sporové konanie ovládané prejednávacou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovateľ na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. Teória procesné práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien. Ide o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak v spore bremeno tieto skutočnosti preukázať (§ 132 ods. 1 CSP). Predmetné ustanovenie stanovuje aj dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Zásadne na stranách sporu leží iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Totožné následky postihujú tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strán sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strán za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd dospel k záveru, že žalovaní neunesli dôkazné bremeno v tom smere, že by im finančné prostriedky z úveru poskytnuté neboli. Tiež je nepochopiteľná obrana žalovaných, ktorí vo svojom poslednom vyjadrení uviedli, že sú si vedomí svojho záväzku maximálne v sume 300 eur, keď je nesporné, že im bol poskytnutý úver vo výške 9120 eur a z tohto uhradili sumu vo výške 2268 eur.

13. Odvolací súd nevzhliadol ani za dôvodnú obranu žalovaného v 3. rade o vyhlásení jeho osobného bankrotu, keď v tejto súvislosti poukazuje na ust. § 166c ods. 1 písm. c/ zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v platnom znení, podľa ktorého je oddĺžením nedotknutá zabezpečená pohľadávka v rozsahu, v ktorom je krytá hodnotou predmetu zabezpečovacieho práva. V danom prípade bola pohľadávka žalobcu zabezpečená zmluvou o zriadení záložného práva a preto táto pohľadávky nepodlieha oddĺženiu a osobný bankrot nemá vplyv na povinnosť žalovaných plniť.

14. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil a to i v časti o náhrade trov konania, nakoľko rozhodnutie je v tejto časti vecne správne.

15. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom v 1. až 3. rade v plnom rozsahu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).